

” יצייר לו כל אחד באמת ובתמים מה שנשמתו מראה לו, יוציא את תנובתו הרוחנית מן הכוח אל הפועל, בלא שפתי רמיה, ומניצוצות כאלה אבוקות אור יתקבצו, ויאירו את כל העולם מכבודם, מחלקי אמת פנימית כאלה האמת הגדולה תופיע ”

[הרב קוק, אורות הקודש]

מדרכי התשובה להיות השב צועק תמיד
לפני השם בבכי ובתחנונים, ועושה צדקה
כפי כחו, ומתרחק הרבה מן הדבר שחטא
בו.

ומשנה שמו, כלומר: **אני אחר** ואיני אותו
האיש שעשה אותן המעשים.
ומשנה מעשיו כולן לטובה ולדרך ישרה,
וגולה ממקומו, שגלות מכפרת עון מפני
שגורמת לו להכנע ולהיות עניו ושפל רוח.

(הלכות תשובה לרמב"ם, פרק ב, הלכה ד)

מי חיוּבֵי וּמִי שְׁלִילֵי
וּמִי יַעֲשֶׂיר מִי יַעֲנִי
וְכָל בָּאֵי עוֹלָם
מִי בְּמַגָּפָה
וּמִי בְּלֵי אֶתְקָה
מִי בְּשׁוֹמְתָה
וּמִי בְּאַלִּימוֹת
וּמִי בְּפְרִיחָה

הַיּוֹם
צְרִיכָה לְהֵיוֹת
תְּשׁוּבָה

משנה מקום - משנה מזל / נועם דוד אלדר

הרבה פעמים אומרים לנו שהמקום אינו משנה, איפה שאתה- שם תהיה, תשקיע, תתאמץ, תתרכז, למקום כאילו אין ערך, הכל תלוי בך. וכמובן שמקום זה לא רק מקום, זה גם יכול להיות אדם, חוויה, סביבה. לפעמים אפשר לחוש רגשי אשמה, שאם אני לא מרגיש פה טוב, אז הבעיה היא בי ולא במקום, אל תשנה את החיצון- הכל בפנים. אפילו יונה, ברח ליפו, והקב"ה המשיך לדבר איתו, הוא לא באמת הצליח לברוח מהדיבור האלוקי, זה נמצא בך- אל תברח מעצמך.

אבל חז"ל קצת מדברים שונה, משהו גם בנפש אומר אחרת... יש משהו ב"מקום" שהוא כל כך חשוב, כל כך קריטי, כל כך משפיע, "אדם צריך לקבוע לו מקום בתפלתו", "הקב"ה הוא מקומו של עולם", "אין דבר שאין לו מקום".

אדם מחפש את "המקום" שלו בעולם, השאלה שהאדם שואל את עצמו, "היכן אני בעולם"? "איכה", שאל הקב"ה את האדם הראשון, היכן המקום שלך?, איפה אתה נמצא?.

המקום זה הגדר שלי, המקום זה התחום שלי בעולם,
איך אני מסתכל על עצמי, איך העולם רואה אותי,
במקום יכולה לשרות ברכה וגם קללה,
המקום יכול להיות מצמצם וגם מרחיב,
המקום יכול להיות בית מקדש והוא יכול להיות גם שאול וגיהנום.

ר' נחמן אומר שבימים האלו אנו מתעלים "מעל המקום"
מעל הגדרים, מעל הזמן
מעל ההגדרה שלנו את עצמנו,
מעל איך שהחבר'ה חושבת עלינו,
ונוגעים בכסא הכבוד,
נוגעים באבן השתיה,
במקום הכי כמוס שלנו,
ונולדים מחדש, נושמים נשימה נקיה יותר.

הרבה בקשה ותפילה,
שנתעלה מעל "המקום",
שנצליח לשנות אותו,
שנביט על הכל אחרת,
שניולד מחדש.

בכיות / נדב לאוב

בכי.

יש הרבה בכיות בין שליליות לחיוביות.

בכי זו פעולה מעניינת כי אי אפשר לדעת על אדם אם זה נובע משמחה או מעצב.

בכי של שמחה זה דבר נפלא, יותר קשה להוציא אבל זה לטובה, המראה של אותו אדם בוכה מהתרגשות עושה את כל הסובבים אותו גם כן נרגשים.

בכי של עצב זה כבר סיפור אחר, אדם יכול לבכות מכאב פיזי או נפשי, מאיזו ציפייה שלא קרתה כמו שציפה, מעצב לא מוסבר. השאלה מה יותר נחוץ בכי שמחה או עצב, אני לרגע קט נוטה לעצב כי יש בבכי הזה הוצאה של הנשמה שלך החוצה לעולם החיצון ורוב הפעמים לאחר מכן אדם נוטה להיסגר ולחשוב על חייו ועל העולם. "עלינו לנצל את ההזדמנות, להצמיח אולי פרחים רבים, משורש מר אחד." (~ ג'יימס הנרי לי האנט)

איזי איזי / דביר בן בסן

תדע, ריבונו של עולם
שגם כשאני לא, אני כן
גם כשאני פחות
וכשלא בא לי
אני עדיין
עדיין זוכר ויודע
פשוט בדרך של כולם זה
זה לא מרגיש לי לא זורם לי
לאט לאט
איזי איזי
אני אמצא לי דרך
דרך נוחה בלי לחצים
בלי אף סיסמה או קלישאה
אחת כזאת שמתאימה רק לי
אסדר אטפח אטפל
הכל אעשה
וזאת תיהיה עבודתי
שלי.

(תודה רבה למיכה ורועי האהובים.)

היום הראשון ללחימה / הרב אביחי רונצקי זצ"ל

בחודשי הקיץ של שנת 1978 עסקה פלוגה ה' של סיירת שקד, שעליה פיקדתי, בתעסוקה מבצעית לאורך חוף מפרץ סואץ, בין העיירות המצריות הנטושות ראס מלעב ואבו-זנימה. המשימות לא היו מרובות והותרו בידינו זמן פנוי למכביר, שנוצל בדרך כלל לדיג ולטיולים בתוך תוכי חצי האי סיני. התחושה בסך הכול הייתה שאין ממה לחשוש. אמנם מדי פעם ניהלנו מרדפים אחרי אנשים שחדרו מהשטח המצרי, אך בדרך כלל היו אלו סוחרי סמים או סתם אזרחים שביקשו להבריח את הגבול מסיבות שונות.

בסוירים שערכנו, לאחר שהוקפצנו בהוראה דחופה צפונה מהאזור שבו שהינו, נכנסנו למוצבים ששכנו על גדות התעלה, ולהפתעתנו ראינו את חיילי החי"ר מתהלכים, חלקם בלבוש אזרחי, בלי נשקם האישי, עמדות ירי נטושות ועוד כהנה וכהנה ליקויים חמורים בהחזקת המוצב. כשהערנו למפקדים על כך והוספנו שבוודאי ידוע להם שעומדת לפרוץ מלחמה, הם לא התייחסו ברצינות לדברינו, וגם בימים שלאחר מכן המשיכו להתנהג באותן אמות מידה.

התאריך היה ה' בתשרי, יום ב' בשבוע. התצפיות שהצבנו דיווחו ללא הרף על תנועות של אמצעים קודמים גישור בכמויות עצומות שהמצרים מקרבים לתעלה בלילות, עת שכבנו על הרמפות במארבי בטן, חרשו אוזנינו מרעש הנגמ"שים והדחפורים שנעו בצר השני סמוך מאוד אלינו (רוחב התעלה היה כ-150 מטר).

בישיבות מפקדים שהתקיימו בחמ"ל החטיבה הוצגו לפנינו תצלומי אוויר עדכניים שהראו כיצד הצבא המצרי כולו מתרכז ממערב לתעלת סואץ, מוכן לצליחה. הפלא הגדול היה שאף שראינו בעינינו ושמענו באוזנינו כיצד המלחמה עומדת לפרוץ בדיוק מולנו, לא הייתה היערכות מיוחדת מצד כוחותינו.

... עולם כמנהגו נוהג. בשבת יום הכיפורים עסקנו כרגיל בפתוחות צירים ותצפיות, כמדי יום ביומו.

... לפתע שמענו רעש מחריש אוזניים ממעל. יצאנו החוצה וראינו מבנה גדול של מטוסים מתקרב לעברנו מכיון התעלה. הערתי את תשומת לב המפקד לכך שסוג המטוסים אינו מוכר לנו, ואכן היו אלו מיגים מצריים. עד שהספקנו לעכל זאת הותקפנו במספר רב של פצצות שהושלכו מהמטוסים. ... האזור כולו התכסה במהרה בעשן שחור שעלה ממרכזי הדלק והשמן, וממערב לנו, מאזור התעלה, החלו להישמע קולות נפץ עזים של פגזי תותחים. הנה הרגע שדיברנו עליו כה רבות בשבוע שחלף, אך למרבית הפלא הוא בא בהיסח הדעת ובלי שהיינו מוכנים אליו. אלפי חיילים מצרים חצו את התעלה באותן סירות ורפסודות שרוכזו במהלך השבוע סמוך לקו המים, ועד מהרה חדרו למוצבים וחסלו את אנשיהם. במקביל לחיל הרגלים הכניסו המצרים כוח גדול של חוליות נ"ט אשר מטרתן הייתה לפגוע בטנקים שלנו, ולמעשה לאחר שעות ספורות של לחימה התייצבו המצרים בכוח גדול בתוך שטח סיני.

שעתיים לאחר הפצצת המטוסים קיבלנו הוראה מפורשת ממפקדת החטיבה להשאיר פלוגה אחת במקום, ועל האחרת הוטל לרדת דרומה לעבר ראס-סודר, השוכנת לחוף מפרץ סואץ. בפקודה נאמר לנו שהמשימה הדרומית חשובה יותר, על כן יש לבצעה על ידי הפלוגה הטובה מבין השתיים. מובן שמיד התפתח ויכוח בין מפקד הפלוגה האחר לביני, כל אחד מאיתנו הילל ושיבח את פלוגתו, כדי שחייליו יזכו בנתח גדול יותר במשימה. בסופו של דבר החלטנו להיעזר בגורל ולהטיל מטבע, וכך נפל דבר ופלוגתנו זכתה. ימים מספר לאחר מכן התברר לנו שזכינו גם בחיים. זחל"מי הפלוגה שנשארה יצאו למשימה באזור טסה, ובתוך כדי

תנועה נפל פגז מרגמה 120 מילימטר לתוך זחל מפקד הפלוגה, וכל תשעה הלוחמים שהיו בו נהרגו. ...

התארגנו במהירות וירדנו דרומה בציר כביש האורך המוליך מבלוזה בצפון דרך צומת טסה, מצרי הגידי והמיתלה, ראס-סודר ועד לשארם א-שייח שבקצה הדרומי של סיני. בדרכנו דרומה היינו אמורים לחבור לחוליית לוחמים שנשלחה לאבטח בסיס טילים של חיל האוויר ליד המיתלה. המתנו להם סמוך לצומת, אך לשווא. מאוחר יותר התברר לנו ששניים מהחיילים נהרגו בהפצצת המטוסים המצריים ועוד כמה נפצעו, ובמהומה הרבתי שהשתררה לא התאפשר לרווח לנו על כך. מאזור המיתלה, שנמצא על גוש הרים גבוה, החילוננו לרדת עם הכביש בואכה ראס-סודר שלחוף מפרץ סואץ. השעה הייתה שעת בין הערביים, קרני שמש אחרונות ניצנצו להן מאחורי הרי מצרים, ולמרגלותיהם פרוש לכל אורכו משטח הים הגדול. לפתע הבחנו בלהק גדול של מסוקים מצריים החוצים את קו החוף בטיסה בגובה נמוך מעל פני האדמה. כמה שניות אחר כך חלפו מעלינו ברעש מחריש אוזניים זוג מטוסי פנטום ששילחו טילים לעבר המסוקים ופגעו בשנים מהם. השאר נחתו, ומאות החיילים שהיו בתוכם התפזרו לכל עבר.

המשכנו בתנועה לראס-סודר, כשמרחוק ראינו להבות אש גבוהות בוקעות מגגות הבתים במקום. הגברנו את מהירות הנסיעה מחשש שהמצרים נלחמים כעת בכוח הקטן שנמצא שם. כשהגענו פגשנו בקבוצה מבוהלת של חיילים וחיילות שקידמו את פנינו בשמחה עצומה. הם היו בטוחים שבתוך זמן קצר הקומנדו המצרי שנחת בשטח יעלה עליהם, ולכן החליטו, בצדק, להבעיר את מתקני המודיעין והמסמכים המסווגים שהיו ברשותם. בשעות שנותרו עד הבוקר קיבלנו פקודה להתארגן להגנה במקום ולהוציא

מספר חוליות נ"ט צפונית לראס-סודר, כדי לארוב לכוח טנקים מצרי שנע בגזרה.

תם היום הראשון ללחימה של הפלוגה.
... לגביי, המלחמה למעשה שינתה את חיי.

התדהמה שאחזה בנו בתחילת המלחמה, חוסר המוכנות של צה"ל ושאר
הבעיות הביאו אותי למחשבות רבות על אודות דרכי בחיים.
כשנתיים לאחר המלחמה השתחררתי מהצבא והחלטתי להכיר מקרוב את
עולמה של היהדות דרך כתלי בית המדרש. אחר כך עסקתי בלימוד תורה
במשך עשרות שנים עד שקיבלתי על עצמי את תפקידי הנוכחי - הרב
הראשי של צה"ל.

(הרב רונצקי מספר על חווייתו כמ"פ בסיירת שקד במלחמת ים הכיפורים. פורסם באתר
'שקדניק', בתקופת היותו רבצ"ר.)

הצלה בזכות היותינו - בני חבר מסור מהשורה / עציון רייכנר

“להצילך ולתת אויבך לפניך...” (דברים, כג, טו) ראשי תיבות, אותיות אלול.

ההצלה ממלחמה ממשית עליה מדובר בפרשת כי תצא, תופסת אותנו בחודש אלול הנרמז בפסוק באופן אינדיברואלי. אויבינו- היצרים, צירינו הגשמי, נדרש לעבודה שלנו באופן יומיומי, אך הצלה אלוקית מחייבת גם מעבר לכך. בראש השנה ויום הכיפורים, אנו עובדים על הבדלה בין הטוב והרע שלעיתים מתערבבים בעינינו ומביאים לנפילות- הקב"ה נותן אויבינו לפנינו. מצילינו ע"י הבדלה זו.

אולימפיאדת מינכן שהתרחשה לפני 48 שנה החלה באופן שגרתי ומוצלח. אלא שחוליית מחבלים מארגון ספטמבר השחור חדלו את האירוע באחת. חטיפת הספורטאים ורציחתם לאחר ניסיון הצלה כושל של 11 רק מעצם היותם יהודי זעזע את המדינה. השנאה עוד פועמת. תגובת העולם הלמה לא פחות- אזכור סימלי של האירוע שהתרחש- והמשך המשחקים- 24 שעות לאחר מכן.

ישראל כמובן החזירה את הספורטאים השורדים ארצה. אירוע קשה זה שנעשה דווקא מספר ימים לפני יום הדין הזכיר לעם ישראל את ייחודו והבדלתו משאר העמים. איננו ככולם. הרצח נעשה רק משום היותינו יהודים. עם סגולה מכל העמים. הקב"ה- "נתן אויבינו לפנינו" והזכיר לנו את מקומינו. כמובן שהעבודה מוטלת על כתפינו- הבדלה בין טוב לרע, אך הלהבה האלוקית שדוחפת לכך דווקא משום שאנו עמו- תבער לעד.

קול ה' בכוח / אור בן מובחר

תן לי כוח לשמוע את קולך
לחזור אלי ללב שנשבר ורציתי להמשיך
ששבור בלעדי עד עכשיו

להיפרד מהתדמית
ללמוד מהרועה והעשב
שגם לי יש ניגון מיוחד

לקבל שלא יודע
שמה שרוצה מרגיש ומאמין
זה טוב וזה מה שיש לי בשביל להמשיך

למצוא במרחב כוח לתקן
להיזכר שהכל פתוח
גם השערים לתפילותי

לא להתבייש בי כילד
לעמוד ברחמים בציפיה שאגדל
לקבל שהיית איתי שם וממשיכים לתמיד ביחד

לגלות מחדש את אבא
שהוא גם מלך וכעת בשדה

בתוך כל הרעש הזה
לרגע אחד ביום
נשמור את הלב בחזה

פועם ונפעם
נפעם וצוחק
צוחק ובוכה
צוחק ובוכה
” וחי ונושם. “

(ע. מלמד ואדם בן אמיתי)

מבט בהיר / שילת אלדרי

בכיסופיי אפיל דמעה
עת תקום נפשי מתרדמה
ותזעק בבכי ורון
לפני שוכן במרום

שערי ליבי פתח לי א-ל
ואותך אהלל
ואור בהיר יזרח עליי
בהיגלות מעייני

כציפור נודדת שבה אל קינה
תימלא רוחי רינה
לפניך א-להי
אשפוך שיחי ורעיוני

התעוררי יחידתי
ושירי את שירך
עד אמצא את מקומך
תחת כנפיי אהובך

כסומא בדד אלך
ויצרי עליי מולך
ועודני מתפלל
שתאיר חשכי בליל

עצרת לנופלים / רועי שטרית

בשמיני עושים עצרת

עצרת לנופלים

בעת שמחת התורה

שנפלו לו לו התגלגלו לו לו ורקדו לו לו על שמחה בהשם
יהודי.

ב.

בשמיני עושים עצרת

עצרת לנופלים

בעת שמחת התורה

ובעצרת הדגישו בשקט מה לי . ולה

ותהו לחשוב .

להודות / יצחק כוכב

אומרים שעד שלא תכאב גם לא תרגיש שמחה
ועד שלא תרעב אתה גם לא תחוש שבע
תדע להעריך רק את שמאיתך נלקח
ודוקא שחסר לך תרגיש פתאום שייך

להיפגש, לטייל, לנסוע אל הים
להתפלל בבית הכנסת, לשבת עם כולם
עבודה, חברים, אפילו הפקקים
משפחה רחוקה אחים וזוג הורים

להודות

למדנו שצריך להודות
למדנו שצריך ענוה
להסיר מהלב דאגות
להיות קצת יותר בשמחה

להודות

כן, למדנו שצריך להודות
דרושה קצת יותר אהבה
להסיר מהלב דאגות
ואלי קצת יותר משפחה
זה ייתן לך שמחה

אומרים שרק כשתרחק תרגיש בלב קירבה
תראה מתוך החושך עוד תפציע החמה
פתאום כשהאדם חולה הוא מעריך את הבריאות
אם לא למדנו זאת לבד ניקח שיעור המציאות

לחייך, להביט, לנשום את הפריחה
לחבק, לאהוב, דברים פשוטים הם מתנה
לחם יש, מים יש, קורת גג מעל ראשי
יש אישה, יש ילדה ובגד על גופי.

שיר התשובה / נחמני מתניה

פותח את עיני ומסתכל לשמיים
איך זה עוד יום שאני קם בו ב2 בצהריים
מתלבש ושם עליי את בגדי האתמול
מטושטש ומסוחרר כפראנויד המחפש את האקמול
מרוב ייאוש לא מוצא את התקווה
ומי ראה לאן נעלמה לי אותה תשובה
הזמן שעובר מכניס לדיכאון
וצריך להתעורר לפני שנהפוך לחדלי פירעון
אך פתאום כמקרה נס היא הגיעה ושמרה לי אמונים
תפסה לי את היד והעלתה אותי אל המרומים
בין רעשי הרעמים והבזקי הברקים
אמרה לי כך :
אהובי יש לך עוד דרך לעבור
או תבטיח לי שלא תסתכל לאחור
כי תמיד אהיה איתך בכל אשר תלך
עד אשר תנוח נפשך ותמצא את דרך המלך
שלך, התשובה.

מעגל החיות / אלון לוי

הַאִינְסוֹף שְׁבְרוּחַ מְנַשֵּׁב אֵלַי
דוֹרֵשׁ מִמְּנִי לְזָכֵר
כִּי הִנְנִי בֶן חוֹרֵין
מַעַל כָּל גְּבוּל שֶׁל הַתְּחִלָּה וְסוֹף

וְהַגְּבוּל מִקְטִין אוֹתִי
מוֹתִיר אוֹתִי בְּכַדִּידוֹתַי
מוֹלִיף אֶת שְׁלֵהֶבֶת הַחַיִּים
עַל פְּתִילָה אַחַת וַיַּחֲדֶה

וְהַשְׁלֵהֶבֶת מִבְּקִשְׁתּוֹ לְפָרִץ
כָּל שָׁמֶן וְשִׁעוּהוֹ
אֵינָהּ דֵּי לָהּ בְּאוֹרֵהּ הַחֲלָשׁ
הִיא עוֹד כּוֹסֶפֶת וְעוֹרֶגֶת וְשׂוֹאֶפֶת

וְהַשְּׂאִיפָה מְרַקֶּדֶה לְלֹא הֶרֶף
וְהַרְגָּלִים לֹא עוֹמְדוֹת בְּקַצָּב
וְהַלֵּב כְּבָר לֹא יְכוּל לְשֹׂאת
עַד שֶׁהוּא תִּכְפֵּף גִּשְׁבֵּר

וּבְתוֹף סֶדֶק הַלֵּב
עֲטוּף שְׂאֵרִיּוֹת בְּשׂוֹר שְׁנֵחֶרֶף
מִכָּל הַסּוֹפִיּוֹת הַמְּגִינּוֹת
מְנַשֵּׁבֶת לָהּ רוּחַ הַאִינְסוֹף

הכמיהה לידיעה / נרב מולר

מנסה לתפוס

משתוקק להבין

רוצה לגעת

חייב לדעת.

די לחוסר אחיזה !

די לחוסר ידיעה ! די !

”בא לי לחיות עם הידיעה באושר (אולי אפילו עושר)
להיות במקום שלא יהיה בו חוסר.

אבל...

האם זה בכלל הגיוני ?

לחיות בעולם שכולו חושפני ? !

עולם שכולם יודעים הכל ? !

עולם בלי הברדל בין קודש לחול ? !

אולי בעצם חוסר הידיעה זהו עניינו של עולם זה ?

אולי ישנם דברים שצריכים להיות למעלה מכל מחזה ?

אולי... אולי בעצם תכלית הידיעה היא שלא נדע,

וידיעה ברורה ושלמה נמצאת רק בעולם הבא ?

אני שואל, כל הזמן שואל

למה ? כי זה העולם הזה, עולם בלי תשובות ברורות

עולם מלא בשאלות, שאלות בצרורות

ומתי תהיה תשובה ברורה ? אולי בעולם הבא ?

והתשובה היא.. שאני לא יודע, פשוט לא יודע !

צבא ? תורה.
מחזור המחשבה.
לשמוע גווני דעה ?
לצלול לעומק הוסגיא ?
לא עכשיו,
עכשיו לענייני אבידה.

אני סיירת, אני איש של סיירת.
לא פחות מיחידה מובחרת.
אין שום אופציה אחרת,
ומיד אח"כ החשיבה הזאת נשכרת.

אני תורה, אני איש של גמרא !
האני העצמי הפנימי זה הישיבה.
וגם אם לפעמים זה לא נראה,
אני מהרהר בקדושה העליונה.

רגל פה רגל שם,
צריך להיות מאנשי האמצע.
זה לא יתפוס לחיות בתוך שסע. (וזה פשע)

“עסק התורה לשמה הוא להעשיר את כנסת ישראל בכוחות רוחניים גדולים”.

חבר המעלה / יהונתן בן הרוש

קנה אהב לעצמך
ובו יתקנו מעשיך
מושכנו אחר אהבתך
עד ישוב אהב
שים מבטך בו
ויבטח בך
ראה בו את עצמו
ותראה
עשה לך חבר
בשבילך

להיות כשמש / מתן יצחקי

אדם יוצא מהשיבה,
הולך ושוקע בחול
בסוף מאבד הכל
התורה שטה ונעלמה

על שפת הים
מול שמש אדומה,
חול וגל קטן
עולה במוחי תהיה

גל אחר גל הכה
עוד קצת, עוד טיפה,
והנה האדם
לים נסחף.

אך
השמש תתמיד באורה
נאמנת תשאר לבוראה
כי
ברית כרתה ולא תפר
תמלא שליחותה במקום אחר

הלוואי
אדם ותורה
ללא חוצץ

תפן / א. ביגמן

תפן אל קשי העם הזה.
עשה מה שתוכל,
כי קשה ערף הוא. כי כתף
תפוסה, כי גב כושל לו ואנה
הוא בא ככה.
רפך בכקשה, שמן את החבורים
בין להט התרב לציצי היודין.
ואם לפעמים הוא לא קם ומתרצה,
לא מתנענע כלולב או אפים משתחנה,
בכקשה הבן נא. לעתים קשה.

תוכן עניינים :

- 3 * / גילעד גולדברג
- 4 משנה מקום - משנה מזל / נועם דוד אלדר
- 6 בכיות / נדב לאוב
- 7 איזי איזי / דביר בן בסן
- 8 היום הראשון ללחימה / הרב אביחי רונצקי זצ"ל
- 12 הצלה בזכות היותינו - בני חבר מסור מהשורה / עציון רייכנר
- 13 קול ה' בכוח / אור בן מובחר
- 14 חי ונושם / שְׁמֵקָה
- 15 מבט בהיר / שילת אלדרי
- 16 עצרת הנופלים / רועי שטרית
- 18 להודות / יצחק כוכב
- 20 שיר התשובה / נחמני מתניה
- 21 מעגל החיות / אלון לוי
- 22 הכמיהה לידיעה / נדב מולר
- 23 מה אני ? / בעל מחשבות
- 24 חבר המעלה / יהונתן בן הרוש
- 25 להיות כשמש / מתן יצחקי
- 26 ספר יונה / ברוך נחשון
- 27 תְּפִן / א. ביגמן